

Kmetijstvo

CENA KVALITET ZA PRAZNIK KZ

ČE BRANJEVKA NI NEUMNA, TUDI MESARJI NISO IN NE PORABNIKI MESA, NITI ŽIVINOREJCI

Rekel je, da ne more razumeti, kako bi mesarji prodajali boljše meso po nižji ceni kot slabše. To je res težko razumeti. In v zvezi temu so predlagali tako. Kaj bi si ljudje mislili o branjevki, ki bi prinesla na trg jabolka ali kaj drugega, zlagala boljše sadeže na en kup, slabše pa zraven na drugo. In potem bi boljše ponujala po nižji ceni kot slabše? Dejal je, da naše branjevke niso tako neumne. Tudi mesarji niso. Torej se za njihovim predlogom nekaj skriva.

prečni cen 24,20 din kg, čeprav bi plačevali za njih po kakovosti od 14,50 do 16 din za kilogram. Meso od starejših goved, imenovano govedina I. in II. vrste, pa bi prodajali po 28,80 din kg, čeprav bi za kg živaja plačali le 11,50 do 13 din.

Kako bi prodajali meso po takih cenah, če bi jih pristojni organi odobrili? Ali bi kdo kupil pri branjevki slabša jabolka po višji ceni, če bi dobil boljše po nižji. Če branjevke niso tako neumne, da bi tako prodajale — kot je povedal preprost kmet — potem gotovo tudi ljudje niso tako neumni, da bi tako kupovali. Torej bi vsi kupovali le boljše in cenejše meso. Ali bi jim mesarji lahko ustregli? Ali bi imeli dovolj najboljšega mesa za vse kupce, če bi jim pristojni organi odobrili predlagane prodajne cene?

Kaj bi se lahko skrivalo? To je bilo zanj uganka. Verjetno je bila uganka še za mnoge druge, ki so razmišljali o predlogu podpisnikov sporazuma o oblikovanju cen živine in mesa, o katerem so prebrali v Dolenskem listu ali slišali kje drugod. Vsaj prvi hip.

Mesarji so namreč predlagali da bi meso od najboljših mladih pitanih goved, ki so jih imenovali tudi baby beef, prodajali po enotni pov-

Mesarji v svojem predlogu ne obljublajo tega. Iz izkušenj pa lahko sklepamo, da bi mesarji ponujali v svojih mesnicah le slabše in dražje meso. Drugače tistega ne bi mogli prodati.

Zakaj potem želijo, da bi za najboljše goveje meso bile odobrene nižje cene kot za slabše? To bi morali vprašati njih. Ker resnega odgovora ne bomo dobili, lahko le ugabamo.

Pri nas veliko govorimo o povprečnem zvišanju cen mesa. Če bi za najboljšo meso določili nižje cene, bi bilo povprečno zvišanje vseh cen nižje, kot bi bilo dejansko zvišanje za naše porabnike. Mesarji so menda upali, da bodo nekatere premotili z 32-odstotnim zvišanjem cen tistega mesa, ki ga v mesnicah ne bo, da bodo spregledali 44-odstotno zvišanje cen tistega mesa, ki ga bodo mesnice imele. Tako bi jih laže pridobili za svoj predlog. S takim cenami mesa bi menda radi prepričali tudi živinorejce, naj jih podprejo, čeprav bi dobili za tista goveda, katerih meso naj bi se podražilo skoraj za polovico, le 10 ali 20 % več.

Ne zanikamo, da sedanje razmere niso ugodne za mesarje. Cene mesa bo treba popraviti. Podpiramo jih, kadar se zavzemajo za enotne ali dogovorjene cene mesa, ki naj bi veljale za vso državo, da ne bi bilo spekulacij pri preskrbi z mesom. Enako naj bi se oblikovale odkupne cene živine, da živinorejci ne bi v negotovosti čakali, kdo bo plačal več, ali ugibali, po kakšni ceni bodo sploh lahko prodajali. Za take predloge pa se je treba zavzeti z resnimi utemeljitvami in čistimi računi.

JOZE PETEK

Slovenske konjice

Ko so člani osnovne sindikalne organizacije pri Kmetijskih združenjih v Slovenskih Konjicah na nedavnem občnem zboru oblikovali svoj delovni program za naslednje obdobje, so vanj vnesli tudi nekatere naloge ob letošnjem praznovanju in proslavljanju 25. letnice obstoja ter zelo uspešnega delovanja te, za tolikšen razvoj in napredek kmetijstva, zelo pomembne gospodarske organizacije.

Ze v prvih povojnih letih so se tudi na območju gornje Dravinjske doline in zahodnega dela Pohorja začeli kmetje združevati v zadrage. Tiste prve so bile razmeroma majhne, saj so zajemale le po nekaj vasi. Zato je popolnoma razumljivo, da jih je bilo kar dober ducat. Nekatero večje in gospodarsko močnejše, druge zopet nekoliko slabše, vse pa so imele isti cilj — organiziranje kmetov.

Ukvarjale so se z različnimi dejavnostmi, od pospeševanja kmetijstva do trgovine. Sprva so imele dobrih deset let v svojem upravljanju tudi določen del gozdov. Kot na mnogih drugih področjih, je tudi tu čas prinesel svoje. Manjše zadrage so se začele združevati ali priključevati svojim večjim sosedam in tako so bile v letu 1958 le še štiri, to je v Slovenskih Konjicah, Ločah, Vitanju in Zrečah. Vendar pa so tudi te v letu 1959 sklenile, da se združijo v eno kmetijsko zadrugo, kot dokaj močno gospodarsko organizacijo. Njej se je kmalu zatem priključilo še nekdanje kmetijsko gospo-

darstvo, v ta čas pa spada tudi nastanek lastne in kooperacijske proizvodnje kot dveh temeljnih smeri nadaljnega delovanja.

Letos bo torej poteklo četrto stoletje organiziranega povezovanja kmetov v konjiški komuni. Sedanji direktor zadruga Jaka Zidanšek je na občnem zboru sindikata med drugim povedal, da v njenem vodstvu že razmišljajo o konkretnem programu proslave, ki ga bodo obravnavali na eni izmed prihodnjih sej in predlagali združenemu svetu v potrditev. Čeprav so prvotno menili, da bi to pripravili v mesecu oktobru, pa so kasneje od tega načrta odstopi-

li. Takrat je namreč največ dela pri spravilu pridelkovi zlasti sadja in grozdja, pa tudi vsaka odsotnost z delom močno poznala. Zato predlagajo, da bi bil mnogo pramernejši mesec junij, pred začetkom sezone. Osnovni poudarek ob tem pomembnem jubileju bo moral biti na pregledu razvoja kmetijstva v 25 letih. Sem spada razvoj mehanizacije in kmetijski strojev, pripraviti želijo tudi živinorejsko razstavo, ki je v občini ni bilo že okoli 15 let. Celotno prireditev pa želijo popestriti še s kulturnim programom, tekmovalnim koscev in podobnimi aktivnostmi. U. I.

OGLAŠUJTE V NOVI Tednik

ZAVAROVALNICA SAVA
 POSLOVNA ENOTA CELJE — CELJE, ULICA XIV. DIVIZIJE 4
 P. P. 104, TELEFON 20 45 29 48

Velike zavarovalne vsote, vsakoletna udeležba pri presežku življenjskega zavarovanja, brezplačno zavarovanje otrok so prednosti, ki jih je vredno premisliti

Vsak zavarovanec otrok od izpolnjenega enega leta do izpolnitih 15 let starosti je brezplačno zavarovan za smrt po dopolnilnih pogojih za življenjsko zavarovanje. Ta dodatna zavarovalna vsota znaša 10 % od osnovne zavarovalne vsote, toda največ 1.000,00 din.

Zavarovalnica takoj izplača zavarovalno vsoto ob doživljenjski dogovorjeni zavarovalni vsoti vam, v primeru smrti pa svojcem.

PRODAJA NA VELIKO — REZERVNI DELI za Zastavo, Citroen, Skodo, NSU, mopede in kolesa, avtoelektro in splošni material

FERDO GODINA BELE TULPIKE

Roman poklanja bralcem slovenija

20.

avto *Automotora* CELJE

mojih vrat, ni niti za spoznanje spremenil svojega koraka. Zaprl je vrata v svojo sobo. Podrsal je s stolom in odprl knjigo. Spet je nastal prežeč mir

Sedel sem na divan in se poskušal spraviti v položaj, ki bi me kazal Trezi čimbolj malomarnega. Hotel sem ji vzbuditi vtis, da mi je dekanovo ravnanje čisto prav. Treza mu bo povedala vse do potankosti.

Na divanu si nisem našel pravega mesta. Vstal sem in spet sedel na stol. Nogo sem odtegnil pod mizo, naslonil sem se nazaj, palec sem vtaknil v telovnik, z drugo roko pa sem držal časopis. Treza ni neumna. Vse bo opazila. Vrata v kuhinjo so se odprla. Treza je prihajala po hodniku. Potrkala je hrupno in ni niti čakala, da bi ji odgovoril.

»Posodo bi odnesla, če ste povečerjali.« Mislila je, da se večerje nisem dotaknil. Čutil sem po govoru, da ji igra smehljaj na ustih. Sklonjen nad časopisom sem ji mirno rekel:

»Sem. Lahko odnesete.«

Ni mi odgovorila. Vzela je krošnik izpred mene, pobrala z ropotom vilice in žlico, zaloputnila vrata in odšla.

z z z

Bartol, šolski upravitelj v Petiševcih, me je vedno, kadar sem končal v šoli pouk, pridržal pri sebi. Povabil me je v svoje stanovanje. Bil je dobra duša. Veselje sem mu bral na uvelih, bledih licah, če sem se mudil pri njem.

Po končanem pouku me je vedno počakal v sobi. Njegova žena ni bila učiteljica. Najinih pogovorov se ni nikoli udeleževala. Prinesla nam je na mizo, kar je Bartol želel, potem je šla iz sobe. Tiha je bila kot senca.

»Oprostite, moja žena je take narave,« mi je mnogokrat omenil Bartol. »Družbe ni navajena.«

»Nič huđega,« sem se smejal. On je dvignil košate, sive obrvi, zožil trepalnice in gledal skozi okno ter z očmi iskral med breskvami in nizkimi jablanami svojo ženo.

»Se takrat, ko pridela fanta domov, ne posesti med obiski pri nas,« je rekel. Vedel sem, da je omenil fanta samo zato, da bi o njiju spet govorila. Poznal sem ju. Starejši je bil Miha, že učitelj, mlajši pa Tomaž. Tomaž je končal medicino in praktičiral v Zagrebu. Ker sem bil tudi jaz nekaj semestrov v zagrebškem semenišču, so se najini pogovori sukali skoraj vedno okrog zagrebškega življenja, katerega jaz niti nisem dobro poznal.

»Tako je tiha naša mama,« je dejal, ne da bi nehal gledati skozi okno. Prekrižal je suhe noge, kadil cigareto in si podpiral glavo z roko.

Neslišno je spuščal dim in od časa do časa otrisal pepel v pepelnik, ki je stal sredi mize.

Sedel sem na stolu, obračal sem med prsti škatio z vžigalicami. Pred mano je bila skodelica kave.

Medlo jesensko sonce se je razlilo na polje, na drevju in na hiše, ki so se lepo videle skozi okno. Zada je bilo pobno. Drevje je bilo golo. Veter se je igral z listjem na tleh ga vrtel in nosil iz sadovnjakov med njive. Ljudje so v zili po mehkih, zvoženih poteh repo. Beli piramidasti vzvi so se pomičali med praznimi njivami proti hišam. Malo ljudi je delalo na zemlji, ki jim je dajala svoj pr slednji blagoslov v tem letu

Tudi Bartolova žena je delala pripognjena na gred Midva sva molčala. Le ura je motila ta mir.

Ti trenutki so blagodejno vplivali name. Veter, ki j tulil okrog voglov, je delaj ozračje še bolj topo.

Bartol je sedel nepremično za mizo, zrl je skozi okno in ni niti trenil z očmi. Premišljeval je seveda o svojih fantih. Star, upognjen, je bil med črnim pohištvom p doben mrliču. Česa se je pravzaprav še veselil? Pokoj! Ne! Pre, ga bo pobrala smrt, kakor bo šel v pokoj.

»Vse mineva, vse mineva,« je dejal, kakor da me nim namenja motiti v počitku. »Mi gremo, drugi prihajajo. I se ponavlja vsa tisočletja, odkar se je začelo življenje na zemlji.«

Nisem mu takoj odgovoril. Delal sem se, kakor da p mišljam o njegovih besedah. To je imel rad. Tudi raz meti nisem mogel smisla te trde besede, ki sem jo v z zneišem življenju tolikokrat občutil. Bil sem takrat v premlad, da bi mislil na konce. Zrl sem na črno miz na kateri je bil prtiček iz temne svile.

»Veste, gospod kaplan, da smisla življenja brez svoj otrok ne bi morel najti,« se je vzdramil. Počasi se je gnil k mizi in ugasnil cigareto v pepelniku. Nagubal usahlo, blede čelo in me zrl z blagimi očmi.

Blagovol sem tega starca, ki je med poljem in miz mi kočami postal siv.

»Da, Bog je vse tako uredil,« sem dejal in povsíl o Bartol se je počutil prijetno. Veter je nekje v šoli zal putnil z oknom.

»Pravzaprav žrtvujete veliko za svoj poklic.« Hotel je prodreti vame in mi videti v dušo. Ali bi on razumel, če bi se mi razkri?

»Gospod Bartol,« sem mu rekel. »Ne more doum našega življenja tisti, ki ga ni okusi.«

»O, seveda,« mi je pritrđil. Gube na čelu so mu os le. Mogoče me je le skušal razumeti.

»Moj konec ni daleč,« je počasi nadaljeval Bartol. » kaj bi v poslednjih trenutkih, ko bega dušo toliko stoa kaj bi bilo, če ne bi bilo vas, ki bi nam vdahnili moč pot v posmrtnost. Jaz to razumem bolj kot vi, ki ste mladi, gospod kaplan.«

SODOBNO SKLADIŠČE AVTOSTROKE V CELJU na vogalu Miklošičeve in Kocbekove ulice

PRODAJA NA VELIKO — REZERVNI DELI za Zastavo, Citroen, Skodo, NSU, mopede in kolesa, avtoelektro in splošni material